

Tfcherning: Da jeg begjærede Ordet, var det navnlig en Udtalelse fra Indenrigsministeren, som synes at tyde paa, at han sees vor Grundlovs Stilling fra et ganske eiendommeligt Synspunkt, som fattede mig i Bevægelse; men efter at denne Udtalelse har fundet Sted, har Sagen gennemgaaet et Stadium, som jeg først skal berøre, førend jeg vender tilbage til det, som forekommer mig at være et Hovedpunkt; thi det er vigtigt for os Alle, at vi gjensidigen forstaae, hvorledes vi bør betragte Grundlovens Stilling, og at vi tillige begribe, at den Betragtningmaade, som jeg tror, at dette Thing vil gjøre gjældende, skal kunne bestaae med alle de Krav og Fordringer, der kunne gjøres, for at Kongeriget Danmark skal indtræde i en Forbindelse med de øvrige Lande, som høre under Monarchiet. Det første, jeg skal bemærke, er, at efter de Oplysninger vi have faaet fra Indenrigsministeren om Betydningen af den Udtalelse, der blev tilkjendegivet i Hs. Majestæts Navn, med Hensyn til det af Regeringen forelagte Grundlovsudkast, stiller Sagen sig meget simpelt; men jeg maa ved denne Leilighed gjøre opmærksom paa, at Ministeren vistnok ikke har valgt det heldigste Dieblit, eller den heldigste Vej til at gjøre Thinget bekendt med det, som han ved denne Leilighed gjorde det bekendt med; thi Thinget kunde umuligt forstaae ham anderledes, end at der blev forelagt et nyt Forslag til en Indskrænkning af Danmarks Riges Grundlov, og at derved den tidligere Behandling var aldeles sat tilside. Nu stiller det sig saaledes, at, dersom Rigsdagen vil fortsætte den tidligere Behandling af Grundlovsudkastet, saa foresligger det os efter Kongens Beslutning forelagte Forslag kun som et **Endringsforslag**, men som et **Endringsforslag** af en meget stor Betydning, fordi der forud er bebudet os, hvad vi ikke forud burde vide. Det er en stor Dyrktighed — en Dyrtigtighed, som indeholder Guddommens Gjettesmagt i sig — at sige: at Kongen ikke vil gaae ind paa den Beslutning, som Rigsdagen maatte komme til maastee i en langt senere Tid, og under ganske andre Omstændigheder. Jeg har altsaa været heldig dengang jeg første Gang udtalte mig herom for Thinget,

thi da yttrede jeg, at dette Skridt af Ministeriet maatte berøbe paa en Misforstaaelse, og jeg udtalte det her, læg vel Mærke dertil, at den store Mistillid, som er her tilstede, mere har sin Grund i Misforstaaelse og Feilgreb af lignende Art end i en alvorlig Villie fra Ministeriets Side til at gjøre noget Ondt; der er ikke hos Ministeriet, og der fremgaaer ikke af dets Handlinger nogen saadan Villie (So! So!) Ja, mit Nei er ligesaa godt som D'Her.s So; jeg vil gjerne troe, at deres Nei vil faae et stort Tal for sig, men det er et Spørgsmaal, om ikke mit So engang i Tiden vil staae som det Rette ligeoverfor de Manges Nei.

For nærværende Dieblit er det Spørgsmaal om at nedsette en Commission paa Grund af den Tanke, som næres af et meget stort Antal Medlemmer her i Rigsdagen, og det af forskjellige Grunde, at det muligens nu kunde være det rette Dieblit til at anlægge en Rigsretsaction. Forslaget om at nedsette en Commission har ved den Omstændighed, at Grundlovens § 50 er bleven nævnt i Forslaget, faaet en heel anden Charakter, end jeg idetmindste fra det første Dieblit havde forestillet mig, thi jeg havde tænkt mig, at en saadan Commission skulde undersøge, hvorvidt i Rigsdagen fornuftigvis og nyttigvis dette Dieblit kunde anlægge en Rigsretsaction imod Ministeriet, men, naat Rigsdagen først har den Tanke at ville anlægge en Rigsretsaction mod Ministeriet, og altsaa gjøre Ministeriet til den Bestyldte, saa er det ikke ædelmodigt at benytte det Mittel, som § 50 anviser, til om muligt at berøbe den Anklagedes sit Forsvar, og undersøge hans Stilling som Anklaget. Smidlertid vil jeg see bort derfra, og spørge Ministeriet, hvad det mener, naar det erklærer denne Beslutning for ulovlig? Den kan ikke være ulovlig i subjectiv Betydning fra Folkethingets Side; Folkethinget maa kunne tage denne Beslutning, og Ingen vil kunne tilintetgjøre den; den kan mødes fra Ministeriets Side med en absolut Nægtelse af at give noget Svar, og ved absolut at forbyde Embedsmændene at give noget Svar, og der vil saa blive Rigsrettens Sag at undersøge, hvorvidt dette er berettiget, eller ikke. Ministeriet har forvaret sig